

Marie Kohoutová

V. kategorie

Datum vzniku: podzim 2023

Jsem v tichu,

ale i tak mi třeští hlava z všeho toho křiku.

Jsem ve tmě,

ale i tak jasně vidím hejna myšlenek prolétávat všude kolem mě.

Jsem volná,

ale i tak mi přijde, jak kdyby se mi do masa zařezávala pouta.

Jsem živá,

i když mé srdce nebije, tělo pomalu odumírá.

Jsem sama,

i když jsem pořád v davu, lidmi obklopena.

Jsem chválena,

ale na úkor toho, že vždycky budu jen umělec a nikdy múza.

Jsem...

Marie Kohoutová

V. kategorie

Datum vzniku: podzim 2023

Hvězdy lehce září nad západem Slunce,
rychle stáčím svůj pohled, chci vidět více!
Procestovat, proplout každou galaxii,
protože co když jsou hvězdy jako lidi?
A všechny mě opustí a zmizí...

Tak moc bych chtěla uletět pryč, tančit s mlhovinou,
dotknout se planet, nechat se unášet mléčnou dráhou...
Už ale odbíjí půlnoc, co když předtím vyhasnu?
Nic za sebou nezanechám, jen všechny hvězdy zhasnu?

Najednou kruté Slunce vítězí nad Měsícem,
nemohu dýchat, myslet, tvrdě dopadám na zem,
v hrudi mi duní strach, nebe je jasný, holý a cizí
a po chvíli mě všechny ty hvězdy opouští a mizí.

Marie Kohoutová

V. kategorie

Datum vzniku: podzim 2023

Někdy se cítím úplně jako loutka,
s namalovaným výrazem, vyřezaným úsměvem,
uvnitř ale prázdná, hadrová nebo jako ze dřeva,
ale to nemohu dát najevo svým projevem.

Barvy blednou, oči se šedaví,
ve vydýchaných pokojích tělo mě mrazí,
cítím se dobře jen na jevišti,
tam nemusím být já, mohu být někdo jiný.

Pohybují se jen díky neviditelným nitkám,
které se ale každou chvilku přetrhnou
a pak bude úplně jedno co dělám, co říkám,
a nezbyde mi nic jiného než být mnou.

Marie Kohoutová

V. kategorie

Datum vzniku: podzim 2023

Poslední dobou se bojím nocí,
bojím se, čím se stanu ve snách,
toho momentu, kdy zavřu oči
a tmavé peří mě zašimrá na unavených víčkách.

Bojím se toho, co v těch snech je
a že nad tím nemám kontrolu
a toho když hejno černých vran na mě usedne
a já mám najednou kolem sebe jen mrazivou stísněnou tmu.

Hlasité krákorání mě obklopuje,
za každým rohem vidím jejich oči, jejich pohledy,
sama už nevím, co skutečností je,
a tak se jen snažím neotáčet, protože by to to mohlo být naposledy.

Dotekem nabarvím vše na barvu černou,
i když sama na povrchu bělostí zářím,
studené ruce hází si se mnou
a já o všechno a všechny bolestivě pomalu přicházím.

Ostré drápy se mi zarývají do mysli,
zima na rozechvělých konečcích prstů mě zebe,
ale pak se vždy probudím a uvědomím si,
že více než všech nočních můr se bojím sebe.

Marie Kohoutová

V. kategorie

Datum vzniku: podzim 2023

Co je to umění?

Jsou to opravdu ta známá literární díla a oceňované obrazy v muzeích?

Anebo jsou to oči zářící štěstím, hustě popsaný papír zkrabatělý slzami, vrásky smíchu?

Nemůže to být hřejivý stisk ruky, tiché kroky, obličej posetý pihami nebo tančící plamen svíčky?

Nejsou to vlasy vlající ve větru, zvonivý smích, uschlý věnec z lučního kvítí, rezavé struny kytary a zimou roztřesené prsty?

Nemůžeme to, čirou náhodou, být my?